

много и толкова по-добре. За мене животът е свършенъ. Отъ като престана да ме обичашъ ти — предъ очитъ ми е черно. И сега... кръя. Нѣма да искамъ дълго. Асждокторътъ ми каза: пазете се отъ болестъта на майка ви... Съ тия гърди... Но не ми е жалъ за нищо! Толкова по-добре! Ще се махне една пречка на твоето изкуство, ще получишъ свободата, за която копнѣешъ и толкова приказвашъ.

— Глупости! — искамъ да я спра азъ.

Но тя разгорещено приказва.

— Не сж глупости! Азъ си знамъ силитъ. Пъкъ и никога не съмъ ценила живота. Правъ е Буда — животътъ е непрекъснатата верига отъ мъки, болести и страхове. И моя животъ се оказа такъвъ — непрестанни страдания всрѣдъ които незнаешъ, а все се питашъ: защо, защо, нѣма ли изходъ?

Азъ нѣмамъ време, не искамъ и безцѣлно е да завеждамъ споръ. Тя винаги е била песимистка, философски, дълбоко убедена въ негодността, жестоката неразумность на живота.

Най-после, съ едно довиждане — азъ тръгвамъ.

*

И по улицата и на работа мисля все за нея, за станалото, и ми е тежко. Въ подобно настроение неволно се връщамъ къмъ миналото. Тамъ е най-скѣпия животъ, младостъта и любовта.

Ние се срѣзнахме въ младини, когато душата като че ли е само поривъ. Живѣехме напълно съ едната мисълъ за другия. Това бѣше пѣсень за пролѣтъ и пролѣтъ пълна съ една само дивна пѣсень. Така мина последната година отъ войната. Воененъ художникъ на бѣломорския фронтъ, азъ бѣхъ като че ли далече отъ тамъ, далече отъ самата земя. Ако презъ време на отпуски, когато ние бродѣхме дене и ноще въ мъгла и снѣгъ, притиснати единъ до другъ, нѣкой би ни спрѣлъ, като ни потупа по раменетъ по измокрения шинелъ и нейното сиво-гължово палто, и би ни казалъ:

— Млади хора, отъ де сте? Нѣма ли стрѣха за васъ презъ нощта?

Ние бихме отговорили:

— Господине, нашата стрѣха е небесния сводъ съ слънце или звезди, все едно... Ние не сме отъ тука, не сме отъ този свѣтъ...

Но скоро дойде и мира. Скоро ние се оженихме. Ходихме по планинитъ, въ горитъ, въ живописнитъ градъ.